

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. J.**, nar. „X“, státní příslušnost Srbsko, t.č. ZZC Balková, Balková 1, 351 65 Balková, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1.7.2017, č.j. KRPU-134942-29/ČJ-2017-040022-RD-ZZ,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě, ve znění jejího doplnění ze dne 24.7.2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1.7.2017, č.j. KRPU-134942-29/ČJ-2017-040022-RD-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V žalobě uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť se sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala eventuálním využitím zvláštních opatření, nicméně její posouzení je zjevně nesprávné a zavádějící. Nemožnost uložení zvláštních opatření žalovaná odůvodnila absencí důvěry k žalobci a údajnou nemožností provedení těchto opatření. Žalobce upozornil, že žalovaná vycházela výlučně ze skutečnosti, že se žalobce nacházel na území České republiky, z něhož se snažil vycestovat do Německa, ačkoliv byl v evidenci nežádoucích osob SIS. Žalobce připomněl, že smyslem zavedení institutů zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES (dále jen „návrátová směrnice“). V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28.3.2012, č.j. 3 As 30/2011 – 57. Žalobce připustil, že původně hodlal přicestovat do Německa, ačkoliv věděl o tom, že mu byl v minulosti uložen zákaz pobytu a z toho důvodu použil svou odlišnou, ale legální, identitu. Po jeho zadržení německou policií a následném předání žalované, byl informován o délce zákazu vstupu na území Evropské unie a konfrontován s nemožností jeho pobytu v Schengenském prostoru, čímž odpadly jeho motivy k další snaze o vstup na území Německa. K tomu žalobce doplnil, že jeho cílem je co nejrychlejší návrat do Srbska, kde má vlastní rodinné zázemí. Žalobce poskytl žalované veškerou možnou součinnost vedoucí k realizaci jeho návratu do Srbska, a proto požádal o dobrovolný návrat do země původu. Žalobce připustil, že nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky ve výši 130.000,- Kč, nicméně je jistě schopen si zajistit prostřednictvím svých příbuzných v Srbsku a Německu finanční prostředky na cestu do Srbska či krátkodobého ubytování na území České republiky. Žalobce se domnívá, že i v případě, že se cizinec nachází v databázi nežádoucích osob SIS, musí omezení osobní svobody na základě rozhodnutí o zajištění zůstat posledním krokem, k němuž může žalovaná přikročit. Žalobce na základě zjištěných informací o nemožnosti získání legálního pobytu v Německu ani s využitím nového jména dospěl k závěru, že jeho jediným východiskem je návrat do Srbska, kde disponuje rodinným a sociálním zázemím. Z tohoto důvodu se žalobce domnívá, že v jeho případě nelze hovořit o možném maření výkonu správního vyhoštění.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí. Dále uvedla, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť mu byl jiným členským státem Evropské unie uložen zákaz vstupu na její území, zároveň nebyly shledány důvody pro uložení zvláštního opatření a navíc bylo zjištěno, že žalobce je v evidenci informačního systému SIS. K tomu žalovaná doplnila, že zadávací zemí v informačním systému bylo Německo, zákaz vstupu byl vyhlášen dne 15.2.2017 a platí do dne 30.7.2019. Žalovaná nezpochybňuje, že žalobce si opatřil legální cestou nový cestovní doklad tím, že si změnil jméno. Naopak takový postup je žalované znám z obdobných správních řízení s balkánskými cizinci. Žalovaná vycházela z podaného vysvětlení ze dne 30.6.2017. Podle žalované nelze opomenout, že nebýt zadržení žalobce německou policií, pobýval by na území Evropské unie nelegálně, tj. přes uložený zákaz pobytu. K neuložení zvláštních opatření žalovaná přistoupila pro ztrátu důvěry v žalobce a jeho přístupu k právnímu řádu upravujícím pobyt cizinců třetích zemí na území Evropské unie, jak ostatně uvedla i v žalobou napadeném rozhodnutí. Následné kající chování žalobce žalovaná vyhodnotila jako účelové. Závěrem žalovaná podotkla, že žalobce byl dne 14.7.2017 na základě jeho prohlášení učiněného v ZZC Bálková o dobrovolném návratu letecky vyhoštěn do Srbska.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 30.6.2017 kolem 1:30 hodin byl kontrolován linkový autobus firmy TOURING, RZ: „X“, který přijel ke kontrolnímu stanovišti v souvislosti se setkáním G20. V linkovém autobuse se nacházel mimo jiných osob i M. J., který se německému policistovi prokázal svým platným srbským cestovním pasem, jenž byl vystaven dne 24.5.2017. Následně byly osobní údaje lustrvány v evidenci pátrání. Lustrace byla negativní, stejně tak registr cizinců. Z hraničně policejních poznatků vyplývá, že srbští státní příslušníci často mění svoji identitu, a vzhledem k tomu, že se žalobce prokázal novým cestovním dokladem, rozhodli se němečtí policisté podrobit ho identifikaci. Žalobce dobrovolně následoval německé policisty na služebnu. Při ověřování otisků prstů žalobce bylo zjištěno, že je po něm vyhlášeno pátrání – zatčení za účelem vyhoštění pod jinými osobními údaji, a to A. R., nar. „X“, s vysloveným zákazem pobytu do dne 30.7.2019. Žalobce byl o zjištěných skutečnostech informován a v 1:50 německou policií zadržen. Téhož dne, tj. dne 30.6.2017, v 10:00 hodin byl žalobce předán žalované, hlídce Policie OPKPE Ústí nad Labem a podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“) zajištěn a eskortován na OPKPE Ústí nad Labem k provedení dalších úkonů. Dne 1.7.2017 v 8:45 hodin bylo zajištění cizince překvalifikováno podle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o policii. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 30.6.2017 bylo zjištěno, že žalobce se léčí se srdcem, má STEN a vysoký krevní tlak. Na uvedené zdravotní potíže bere předepsané léky, které má u sebe. Jinak se cítí být zdravý. Dále uvedl, že je pravdou, že měl jiné jméno, pod kterým žil v Německu tři roky. V Německu žil s družkou A.-M. a jejich synem (9 měsíců). Jeho družka a syn mají v Německu povolený trvalý pobyt. Proč má zákaz vstupu do Německa neví. K tomu doplnil, že při registraci syna po jeho narození mu na matrice po třech dnech nevrátili cestovní doklad. Dali mu pouze náhradní cestovní doklad, se kterým byl nucen vycestovat. Do Srbska odcestoval letecky v lednu 2017, přičemž cestou ho museli oživovat kvůli nemocnému srdci. V Německu již dvakrát podstoupil operaci srdce a chtěl, aby jej lékaři v Německu opět zkontrolovali. Věděl, že se se svým cestovním dokladem do Německa nedostane, tak si změnil jméno na M. J. a požádal o vydání pasu, který získal v květnu 2017. Dne 29.6.2017 se pak vydal autobusem na cestu. O tom, že je mu zakázán vstup do Německa věděl, ale nevěděl, že je mu zakázán vstup do zemí Schengenského prostoru, a tedy i do České republiky. Nevěděl, na jak dlouho má uložený zákaz, chtěl jen navštívit svého lékaře v Německu. Protože nevěděl, zda zákaz vstupu stále platí nebo ne, raději si změnil jméno a nechal vystavit

nový cestovní doklad. Předtím mu nebyl uložen jiný zákaz vstupu do Schengenského prostoru. Domnívá se, že po třech letech pobytu v Německu po registraci syna, ho raději vyhostili, než aby mu dali nějaký pobyt. Nic neprovedl. Operace mu platil stát. Vyslovil domněnku, že ho vyhostili proto, aby za něj už stát nemusel nic platit. O azyl v žádném státě Evropské unie nežádal. Otisky prstů mu brali na cizinecké policii v Německu, když žádal o „Duldung“ za účelem léčení jeho nemocného srdce. Nyní již ví, za jakých podmínek smí vstupovat na území Schengenského prostoru. Dosud si myslel, že má zákaz jen do Německa a ještě ani nevěděl, proč ho dostal. Nyní již ví, že spáchal přestupek, a bude muset zaplatit pokutu. V Německu žije jeho družka se synem, jinak na území Evropské unie, tedy i České republiky, nikdo z rodiny ani z přátel nežije. Na území České republiky ani Evropské unie nemá žádný majetek. K České republice nemá společenské a kulturní vazby, je zde poprvé. V Srbsku má starý dům a žije tam jeho bratr a sestra se svými rodinami. O žádný pobyt v České republice ani v Evropské unii nežádal. V Srbsku mu nic nehrozí, může se tam vrátit. Protože nemůže do Německa, vrátí se do Srbska. Jeho družka se synem zůstanou v Německu, dokud se tam nevyřeší jeho pobyt. Na cestu zpět do Srbska má asi 245,-Euro, jen nesmí cestovat letadlem. Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu si chce nechat změřit tlak, neboť je z nastalé situace nervózní a cítí, že mu výrazněji tluč srdce. Nežádá, aby byl o jeho zajištění vyrozuměn jeho zastupitelský úřad. Co nejdříve chce zavolat družce a dále chce, aby byl co nejdříve propuštěn na svobodu.

Z výpisu evidence SIS II bylo zjištěno, že žalobce je osobou, které se má odmítnout vstup na území, neboť je evidován jako nežádoucí cizinec.

Jak vyplynulo z předloženého správního spisu, žalovaná v rámci své úvahy vycházela zejména z informací poskytnutých žalobcem a dále si jako podklad pro rozhodnutí vyžádala zprávu OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi – Srbsko, stav k září 2016.

Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

Podle ustanovení § 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle ustanovení § 123c odst. 1 zákona o pobytu cizinců se finanční záruka skládá na účet policie a je vratná po vycestování cizince z území nebo poté, co mu byl povolen dlouhodobý anebo trvalý pobyt nebo pobyt podle zvláštního právního předpisu, uděleno dlouhodobé vízum nebo vydáno povolení k přechodnému pobytu. Policie se s cizincem nebo složitelem dohodne na způsobu vrácení finanční záruky. Náklady na vrácení finanční záruky nese složitel nebo cizinec.

Žalobce namítal, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, tedy dostatečně neodůvodnila, proč přistoupila k jeho zajištění a nepostačovalo pouze uložení zvláštního opatření, když se žalovanou spolupracoval a změnil svůj postoj k vycestování do Německa. K tomu soud uvádí, že se s touto námitkou žalobce neztotožňuje. Možností uložení zvláštního opatření se žalovaná zabývala na str. 5 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Své závěry opřela o to, že žalobce se i přes to, že mu byl udělen zákaz pobytu na území Schengenského prostoru, se vrátil na jeho území, a to nejen do České republiky, a za účelem jeho vycestování si opatřil nový cestovní doklad znějící na legálně změněné jméno. Žalovaná dovodila, že si žalobce změnil jméno účelově, aby mohl obejít uložený zákaz vstupu na území Schengenského prostoru, přičemž jako prvotní důvod své cesty uvedl návštěvu lékaře – kardiologa. Dále konstatovala, že žalobce na území České republiky nikoho nemá a nemá ani dostatek finančních prostředků na zajištění ubytování. K tomu žalovaná doplnila, že na území České republiky se tak nenachází žádná osoba, která by mohla za žalobce finanční záruku, jejíž výše je stanovena závazným pokynem u cestovního v Evropě na 100.000,- Kč a u vedlejších nepředvídatelných výdajů ve výši 30.000,- Kč, uhradit. Dále poukázala na to, že žalobce nerespektoval rozhodnutí o zákazu vstupu na území Schengenského prostoru a minimálně po České republice a Německu, se pohyboval nelegálně, ač s novou legální identitou. Z těchto důvodů žalovaná nepřistoupila k uložení zvláštního opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Soud konstatuje, že žalovaná dostatečně vyjádřila, jaké okolnosti jí vedly k tomu, že u žalobce není možno užít zvláštních opatření a z vyjádřených úvah v napadeném rozhodnutí je patrné, že žalovaná nepovažuje za možné uložení žádného zvláštního opatření.

Co se týče věcných důvodů pro uložení zvláštního opatření místo zajištění podle zákona o pobytu cizinců, soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, č.j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2013, č.j. 9 As 52/2013–34, www.nssoud.cz, ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.2.2017, č.j. 10 Azs 283/2016-31, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění

mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce porušoval právní předpisy Evropské unie a České republiky. I po uložení zákazu vstupu na území Schengenského prostoru uložené Německem, žalobce cestoval po vydání cestovního pasu znějící na změněné jméno opětovně na území Schengenského prostoru, a to přes Českou republiku do Německa. Na území států Evropské unie se tak pohyboval vědomě nelegálně.

V daném případě je nepřehlédnutelné, že bylo zjištěno a prokázáno, že žalobce nerespektoval německé správní rozhodnutí o zákazu vstupu na území Schengenského prostoru, přičemž dokonce tvrdil, že se domníval, že mu byl uložen zákaz vstupu pouze do Německa. Navíc nevěděl na jak dlouhou dobu a místo zjištění, do kdy mu uložený zákaz platí, si změnil jméno a nechal vystavit nový cestovní doklad. Žalobce uvedl, že si byl vědom, že se do Německa se svým pasem (na jméno R. A.) nedostane, a proto si změnil jméno na M. J. a nechal si na nové jméno vydat cestovní doklad. Toto jednání soud vyhodnotil jako zcela účelové, neboť mělo za cíl obejít uložený zákaz vstupu, a tedy porušit právní předpisy Evropské unie, Německa, České republiky, jakož i jiných států Evropské unie, přes které žalobce ze země původu cestoval. Dále nelze přehlédnout ani skutečnost, že žalobce je evidován v systému SIS jako nežádoucí cizinec. Ačkoliv žalobce po svém zadržení a předání českým orgánům změnil svůj postoj k cestování po území Schengenského prostoru, činil tak pod tlakem okolností, aby byl propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců na svobodu a mohl realizovat svou návštěvu u lékaře v Německu, případně navštívit svou družku a syna, kteří mají v Německu povolen trvalý pobyt.

V případě žalobce bylo dostatečně prokázáno, že je osobou nedůvěryhodnou do té míry, že by zvláštní opatření za účelem vycestování byla v jeho případě zjevně neúčinná, neboť je zde důvodná obava, že by řízení o správním vyhoštění mařil. Nad rámec výše uvedeného soud konstatuje, že dne 14.7.2017 byl žalobce letecky vyhoštěn do země původu.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Výrokem III. tohoto rozsudku přiznal soud odměnu ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, který byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 12.7.2017, č.j. 75A 19/2017-19, které nabylo právní moci dne 13.7.2017. Podle ustanovení § 35 odst. 8 s.ř.s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 8.228,-Kč, která se skládá z částky 6.200,-Kč za dva úkony právní služby po 3.100,-Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600,-Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,-Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.428,-Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle

zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v obvyklé lhůtě, tj. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 7. srpna 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová